

LBRIS

We know
books

KELLY MOORE
TUCKER REED
LARKIN REED

CASA DE
CHIH LIMBAR

editura rao

CAPITOLUL 1

Aveam aproape șaisprezece ani când bunica mea a murit pentru prima oară. Era pe la mijlocul lunii octombrie. Era cald încă, la fel ca vara, dar copacii își purtau nuanțele superbe de auriu și roșu aprins. Acasă, în Seattle, aveam plante verzi tot timpul anului sau de culoare pământie. Acele culori absurd de vii de pe malurile râului Severn au fost primul lucru de care m-am îndrăgostit – toamna în toată plenitudinea ei.

Îmi este greu acum să-mi amintesc prima zi – de parcă aș privi o fotografie sub apă –, imaginea schimbându-se, fiind mereu în mișcare, niciodată în prim-plan.

Dar o parte din mine nu poate uita. Și e important să mă concentrez asupra acelei părți, să mă conving că trebuia să-mi amintesc.

Uneori, dacă mă concentrez cu adevărat, amintirile mă năpădesc. Îmi amintesc totul. De la început la sfârșit. Apoi o iau de la capăt. E un cerc complet.

Totul a început la înmormântare. Ne aflam pe un deal, la vest de casă, pe un teren presărat cu o mulțime de pietre funerare și îngrădit cu un gard din fier.

Toți cei din familia bunicii fuseseră îngropați în cimitirul acela, începând cu primii imigranți. Bunica își alesese singură locul de

IBDIS | We know
books

veci încă din copilărie – lucru care spunea multe despre familia ei și obsesiile lor morbide.

Aceea a fost una dintre puținele conversații pe care le avusesem cu bunica mea și pe care mi-o aminteam. Aveam aproape șase ani pe vremea aceea. Ea mi-a povestit cum își alesese locul de veci și apoi mi-a declarat, plină de voie bună:

– Într-o bună zi și tu vei fi îngropată acolo.

Eu am izbucnit în lacrimi.

Zece ani mai târziu m-am trezit într-un grup de vreo doisprezece oameni exact în locul descris de bunica, sub jumătatea încă vie a unui copac scheletic, distrus de mult de vitregiile vremii. Pe noua bucată de marmură care stătea la umbra aceluși copac, așteptând să fie pusă la locul ei, scria simplu: **IDA WARREN MCGUINNESS – ÎN SFÂRȘIT REUNIȚI.**

Stăteam cu toții pe marginile gropii care se căsca neagră la picioarele noastre, la fel ca graurii pe o linie de înaltă tensiune, ascultându-l pe preot cum ne amintea că „există un timp potrivit pentru orice lucru sub soare“.

O femeie bătrână își tampona ochii cu o batistă, suflându-și zgomotos nasul. Restul grupului părea înghețat, inclusiv mama mea. Tata a încercat să o ia de mână la un moment dat, dar ea s-a prefăcut că nu bagă de seamă. Ochii ei erau îndreptați spre ceva aflat la o oarecare distanță.

Sammy, fratele meu de cinci ani, se juca de-a v-ați ascunselea printre pietrele de mormânt – fredonând aceleași șase note pe care le cânta de obicei –, iar mie mi-a trecut atunci prin cap să mă duc să mă joc cu el.

Cred că sună ca și cum nu aș fi avut pic de respect pentru morți. Dar eu abia dacă mi-am cunoscut bunica – puteam număra pe degete de câte ori ne vizitase, la drept vorbind. Iar noi nu o vizitaserăm niciodată în acest loc. Mama o tratase întotdeauna pe bunica mai mult ca pe o rudă îndepărtată decât ca pe un membru al familiei.

Așa că îmi era destul de greu să simt ceva la această ceremonie.

Mă simțeam prost fiindcă nu eram în stare să mă simt prost.

Ceva mai sus pe deal, departe de grup, părea a fi o pereche – tată și fiu, amândoi blonzi, bronzăți, cu trupuri sculptate, în costume negre asemănătoare. Am observat că vreo câteva rude îndoliate se uitau spre cei doi și le făceau și celorlalți semne către bizara pereche, iar eu m-am întreat atunci cine puteau fi.

Și mai aproape, de cealaltă parte a gropii dreptunghiulare, săpătură cu precizie în pământ, stătea asistenta bunicii, Rose Valois, împreună cu nepotul ei adolescent – acesta cu un cap mai înalt decât ea. Ei erau singurele persoane de culoare dintr-o mulțime de chipuri ridate și palide.

Când am ridicat ochii spre ei, băiatul s-a uitat în altă parte, de parcă nu ar fi vrut să fie surprins holbându-se.

M-am înroșit instantaneu. Am început să-mi aranjez cu stângăcie puloverul negru – șifonat din cauza valizei – pe care cea mai bună prietenă a mea, Jecie, mi-l împrumutase și pe care îl îmbrăcasem peste o bluză albă, mai veche.

Hainele mele nu erau potrivite pentru eveniment și îmi stăteau cam anapoda – lucru destul de umilitor acolo, în fața prietenilor bunicii, dar ar fi fost și mai bine dacă mama m-ar fi avertizat că era posibil să asiste la înmormântare și câțiva băieți de vârsta mea. Nepotul doamnei Valois se uită din nou la mine. Sprâncenele lui se ridicară. Acum eu eram cea care se holba.

Am încercat să privesc în altă parte, dincolo de cimitirul împrejmuit. Spre pajiștile încărcate de aurul toamnei. Copacii care străjuiau marginile râului ridicându-și coroanele deasupra marginilor abrupte. Casa care se vede în depărtare, ghemuită în spatele grădinilor cu vegetație abundentă.

Așteptând, mi-am spus eu. Și m-am cutremurat involuntar.

Aerul dimineții mi-a vorbit. O adiere mi-a împrăștiat părul pe față, șoptindu-mi la ureche. Copacii flecăreau în șoaptă. Frunze moarte mișcându-se ușor pe pământ ca niște animale tăcute. Am auzit ecoul unor voci din direcția aceea – pesemne ale unor barcații de pe râu.

Eu și Sammy eram singurii care păreau să fi observat acest lucru.

După înmormântare, toți cei prezenți au pornit împreună spre casă. Toți cu excepția perechii tată-fiu – i-am văzut cum se urcau într-un SUV negru, parcat pe alee. Mi-aș fi dorit să-l văd mai bine pe cel mai tânăr dintre ei.

M-am strecurat înaintea celorlalte rude îndoliate și am ieșit repede pe poarta cimitirului, apoi am coborât dealul, reușind să mă distanțez considerabil de grup.

Voiam să fiu prima care să intre pe ușa acelei case de care auzisem atât de multe, dar pe care nu o văzusem niciodată.

Era una dintre acele locuințe care aveau și un nume – Casa de Chihlimbar.

La început, în anii 1600, aceasta fusese mai întâi o colibă din piatră și bușteni care se mărise treptat de la o generație la alta, aproape ca o vietate.

Extinsă cu o aripă din cărămidă care se înălța maiestuos și cu încă două niveluri, prelungindu-se în față cu un antreu nou, casa avea numeroase lucarne, frontoane și balcoane. Clădirea era placată în mare parte cu șipci din lemn vopsite în alb și avea tâmplărie de culoare verde, numeroase ferestre cu ochiuri mici și câteva coșuri de fum. Părea probabil un aranjament destul de haotic, dar casa nu avea deloc acest aspect. Totul se armoniza perfect în acest minunat întreg, alcătuind o piesă unică.

Ajunsa în fața ușii de la intrare, am răsucit mânerul sferic din alamă. Am simțit metalul cald, ca o ființă vie, în mâna mea. Am împins ușurel ușa, care s-a deschis larg în fața ochilor mei.

În interior, întunericul era rece și profund. Aerul din antreu era greu, încărcat cu praf. Tăcut și gol. Am văzut un hol lung cu pardoseală aurie, niște covoare persane groase și o scară foarte lungă și întortocheată. Mese antice, scaune, lămpi.

Portrete în ulei expuse printre diverse piese de artă populară. Știam deja, fără ca nimeni să-mi fi spus asta, că generații întregi locuiseră în acest loc și că atinseseră sau folosiseră aceleași lucruri ani la rând.

Părea un loc sumbru. De parcă acolo ar fi trebuit să se întâmple ceva. Mă simțeam de parcă aș fi intrat într-o biserică.

Apoi mulțimea m-a ajuns din urmă, oprindu-se pe treptele de la intrare din cauza fetei prostuțe care bloca în mod grosolan ușa, stând cu gura căscată într-un mic „O”.

– Stai în drum, Sarah, binevoi să-mi atragă atenția mama.

Am închis gura și m-am dat la o parte.

Mama s-a strecurat pe ușa – ca o lebedă cernită în fruntea cârdului acelaia de femei îmbrăcate în negru. Ea nu avea hainele șifonate.

Chiar dacă noi veniserăm practic direct de la aeroport, costumul ei cenușiu cu croială impecabilă îi stătea perfect și nu avea nici măcar o cută.

Se întoarse, adoptând o poziție potrivită pentru a întâmpina rudele îndoliate. Avea pe buze o urmă a unui zâmbet binevoitor și îndurerat.

Oaspeții începură să intre, trecând pe lângă ea după ce o băteau ușurel pe mână. Păreau ușor descumpăniți de calmul ei glacial.

Toți se uitau în jur, analizând interiorul și comentând cu voci scăzute în timp ce intrau curioși în camerele care comunicau cu antreul.

Cei mai mulți aleseră să intre pe cea de-a doua ușa din partea stângă – unde clinchetul inconfundabil al porțelanurilor și argintăriei anunța poziția eventualelor mâncăruri care urmau a fi servite.

Pentru o clipă mi-a părut rău că nu ajunsesem înaintea mulțimii pentru masa de prânz. Stomacul meu gol scotea acele zgomote jenante, dar mie nu-mi era chiar atât de foame ca să stau la rând după vreo douăzeci de femei cu părul alb care răspândeau în jurul lor un nor toxic de Chanel No. 5.

Așa că atunci când l-am văzut pe Sammy trecând în fugă, m-am luat după el – aceasta fiind tentativa mea șovăielnică de a amâna momentul inevitabil în care avea să se observe lipsa lui, știind că tot eu aș fi fost trimisă după el.

Trebuie să fi simțit că eram pe urmele lui, pentru că a iuțit pasul. Urmărindu-l, am ajuns mai întâi în living, apoi în bibliotecă. Am intrat pe o ușă într-o galerie cu pereți de sticlă și am văzut două coridoare arcuite ce se deschideau spre alte aripi ale casei, întunecate și pustii.

– Sam! am șoptit cât de încet am putut, încercând să-l ajung din urmă. Sam, așteaptă!

Fără să încetinească, el și-a schimbat direcția și a luat-o spre stânga, îndreptându-se din nou spre antreu. L-am văzut apoi urcând scările.

L-am urmat la etaj, încercând în acest timp să observ totul în jur, să-mi întipăresc în minte fiecare detaliu.

Ceasul cu pendulă de doi metri și jumătate din curbura scării, oprit la ora 10.37. Stâlpii balustradei, fiecare diferit unul de altul. Picăturile de pe casa scării, fiecare reprezentând câte o scenă biblică. O ramă agățată pe perete, acoperită cu pânză neagră. Treptele se terminau într-un palier lung, cu pardoseală din scânduri lăcuite, în care era încrustată o roză a vânturilor, de parcă ar fi fost nevoie de o hartă pentru a vizita toată casa. Am rămas cu mâna pe coloana sculptată și m-am uitat în toate direcțiile. În partea de nord era un perete de sticlă.

Spre sud, balustrada lungă, deasupra antreului. Atât spre est, cât și spre vest, portaluri ce străjuiau holuri cufundate în întuneric.

În aripa vestică am zărit o umbră printre mulțimea de umbre.

Spatele unui oaspete rățăcit care stătea pe loc, nemișcat. M-am întrebat ce căuta acolo sus, băgându-și nasul peste tot.

– Mă scuzați, am strigat eu. Căutați pe cineva?

Fără vreun cuvânt și fără să se întoarcă spre mine, s-a îndepărtat într-o clipită.

– Prea bine, atunci, am spus pe un ton ironic. Eram cumva invizibilă? Hei, am strigat din nou, doamnă!

Femeia a dispărut imediat pe o ușă. Puțin ofensată pentru că fusese ignorată, m-am dus după ea. Dar m-am oprit după numai câțiva pași și am rămas pe loc, șovăielnică. Nu mai voiam și nici nu mai eram capabilă să merg mai departe.

Eram complet surprinsă de propria mea ezitare.

Am ridicat din umeri, apoi am clătinat din cap. Nu avea decât să-și bage nasul unde avea chef. Ce-mi păsa mie de asta? La urma urmei, nu era casa mea.

L-am auzit pe Sammy atunci, înainte să-l văd. S-a materializat din întuneric în holul estic. S-a aplecat și a trecut pragul unei uși.

Uitând pe moment de oaspetele indiscret, am pornit din nou după Sammy.

El descoperise dormitorul unui băiat, plin cu obiecte marinărești – lămpi din alamă, tablouri cu vânători de balene, un harpon sprijinit de perete într-un colț al camerei. Toate acestea erau în ordine și fără pic de praf, dar eu am putut simți, atunci când am intrat, liniștea persistentă atât de specifică încăperilor nefolosite.

Sam se învârtea într-un scaun rotativ, în fața unui birou.

Mecanismul acestuia scotea un scârțâit enervant.

Am zărit ceva mișcându-se pe podea.

– Un păianjen, l-am informat eu, și am ridicat piciorul să-l strivesc.

– Nu! strigă el, iar eu am ezitat destul de mult ca păianjenul să aibă timp să fugă sub un birou vechi, înclinat în față.

– Greșos, mi-am dat eu cu părerea. De ce m-ai oprit?

– E o mamă bună. Locuiește aici, m-a încredințat rezonabil Sam.

Am oftat, apoi am ridicat din umeri. O altă noțiune trăsnită pe care Sam și-o băgase în cap. Nu mai conta.

– Ascultă, am spus, încercând să imit autoritatea unei surori mai mari, nu ar trebui să fim aici sus, amice.

Fără prea mare efort, Sam sări jos din scaun.

– Bine.

Am văzut că avea în mână o jucărie uzată de pluș.

– Pune-l înapoi, Sammy.

– El e Heavy Bear. E al meu acum. Ea nu mai are nevoie de el.

Am vrut să apuc ursul, dar nu am reușit. Ca un adevărat profesionist, Sammy s-a strecurat pe lângă mine, a ajuns în hol, apoi a luat-o la fugă. Am strigat după el:

– Pune-l înapoi!

– Nup! mi-a strigat el peste umăr, iar scâfârlia lui a dispărut în josul scării.

– Sam! am rostit eu printre dinți, străbătând palierul și apropiindu-mă de balustradă numai ca să descopăr o mare de chipuri uitându-se în sus la mine, ușor agasate.

M-am oprit imediat, roșind brusc, și am decis că nu aveam să-mi mai bat capul cu Sam. Ținând capul cât de sus puteam, am început să cobor senină scările.

Apoi mi-am văzut de treabă, amestecându-mă în mulțime. Ascultând.

Tatăl meu mi-a spus întotdeauna că trasul cu urechea era un obicei prost de-al meu. Dar era mai mult ceva involuntar. Poate că nu era tocmai etic, ce-i drept, dar trebuie să mărturisesc că nu aș fi avut cum să aflu puținul pe care-l știam despre lucrurile cu adevărat importante în viață dacă nu aș fi tras cu urechea din când în când. În jurul meu se vorbea în special despre bunica mea, așa cum presupun că e și normal după o înmormântare.

– Un suflet atât de sensibil, îi spunea o femeie celei de lângă ea. Nu cred că și-a mai revenit după tragedia aceea.

Mi-am notat în agenda mea mintală: *tragedie*, și am ascultat în continuare.

Câțiva oameni vorbeau despre casă, de parcă ar fi luat parte la un tur, însoțiți de un ghid, și nu la o înmormântare.

– E cea mai veche casă din acest stat, știți? Mi s-a spus că antichitățile sunt amintiri de familie și că au o valoare inestimabilă.

– Ei bine, chiar și așa, Meredith nu a vrut în ruptul capului să vină astăzi – ea spune că nu a mai pus piciorul în casa asta de când avea doisprezece ani. Atunci a văzut ceva în odaia copiilor...

Ultima vorbitoare și-a dat seama că o ascultam și mi-a aruncat o privire ciudată.

I-am zâmbit cu un aer inocent și m-am îndepărtat.

– Am auzit că i-a cedat ficatul, dar având în vedere cât a suferit biata Ida, nu era de mirare că obișnuia să bea.

Obișnuia să bea, mi-am notat eu în minte, apoi mi-am spus: *Asta explică multe.*

– Se spune că nebunia s-a moștenit în familia asta... l-ai văzut pe băiețel?

M-am întors brusc când am auzit remarcă asta, cu pumnii strânși din reflex, dar înainte să pot deschide gura, tatăl meu m-a luat de umeri și m-a făcut să mă întorc în altă direcție.

– Nu mai trage cu urechea, mi-a spus el în șoaptă, aplecându-se spre mine. Uneori auzi și lucruri care te deranjează.

Am aruncat o privire peste umăr și am constatat cu mare satisfacție că femeia care vorbise avea obrații roșii și se uita la mine în timp ce eram luată de acolo. Tata a schițat un zâmbet obosit și mi-a strâns ușor umerii înainte să-mi dea drumul.

Mi-am îndreptat atenția asupra tablourilor cu portretele înaintașilor mei.

Mamei nu-i trecea prin minte că eu știam, dar o ascultasem pe floriș când vorbea la telefon, făcând planuri pentru a pune în vânzare lucrurile care-i aparținuseră bunicii prin intermediul celei mai mari case de licitații de pe Coasta de Est. Ea părea destul de grăbită să scape de toate acele lucruri și să termine odată cu Casa de Chihlimbar.

Nu că îmi păsa prea mult de asta. De ce să fi vrut cineva portretul vreunuia dintre înaintașii mei – un străin mort de atâta vreme?

Dar aceste fețe erau din familie. *Poate că*, mi-am spus eu, *ar fi trebuit să arunc o privire.*

Cel mai nou portret era al bunicii. Am recunoscut-o imediat. O tânără blondă încântătoare, la vreo douăzeci de ani. Se părea că portretul ei fusese agățat în locul altui tablou, pentru că în jurul ramei era o porțiune dreptunghiulară de tapet decolorat. Mă întrebam cine fusese dat la o parte din locul de onoare al proprietarilor casei. Cele mai vechi portrete din casă – două la număr și decolorate de vreme – se aflau deasupra mesei din antreu: un bărbat chipeș și o femeie atrăgătoare, asta constatai dacă reușeai să te detașezi de lucrătura primitivă a pictorului. Bărbatul era brunet și avea ochii negri.